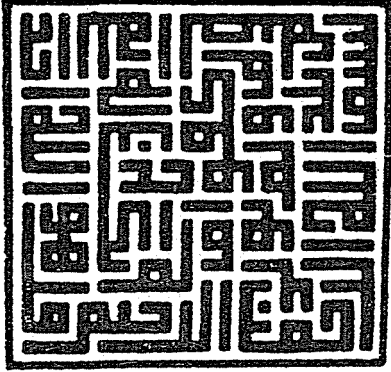

ATATÜRK ÜNİVERSİTESİ
İLÂHİYAT FAKÜLTESİ
DERGİSİ

11. Sayı

Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi - ERZURUM 1993

ÖĞR. GÖR. YAHYA DAYANIR'IN ARDINDAN

1984-1992 Yılları arasında Fakültemizde Öğr. Görevlisi olarak çalışmış olan arkadaşımız YAHYA DAYANIR'I 30 Ocak 1992 günü, memleketinde hasta yatmakta olan babasını ziyarete giderken geçirdiği elim bir trafik kazasında kaybetmiş bulunuyoruz. Dergimiz YAYIN KOMİSYONU adına kıymetli arkadaşımıza Allah'tan rahmet ve başta ailesi olmak üzere bütün sevdiklerine başsağlığı diliyoruz.

Aşağıda rahmetli arkadaşımızın kendi şahsi dosyasından çıkarılmış "Özgeçmiş" i ile vefatı üzerine arkadaşlarımızdan Öğr.Gör. Mustafa KÖK'ün yazdığı ve bir dergide (MİNA, Şubat 1992 Sayı : 25) çıkan yazıyı bulacaksınız. Azız hatirasına ithafen yayınıyor ve bütün sevenleri gibi biz de ruhu şâd olsun diyoruz !...

Yayın Komisyonu

YAHYA DAYANIR'IN ÖZGEÇMİŞİ

Yahya Dayanır 1949 Nizip (Gaziantep) doğumludur. İlkokulu kendi kasabası olan Mızır'da (1962), Orta Okul'u Nizip Ali Alkan Orta Okulu'nda (1965) bitirdikten sonra 1968 yılında da Gaziantep Lisesi'nden mezun oldu. Aynı yıl kaydolduğu İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü ise 1973 yılında başarıyla bitirdi. Esas branşı Felsefe Tarihi olmak üzere bu fakültede ayrıca "Sistemantik Felsefe, Genel Sosyoloji, Tecrübi Sosyoloji, Psikoloji Tarihi, Genel Psikoloji, Tecrübi Psikoloji, Sosyal Psikoloji ve Pedagoji Eğitimi" dallarında öğretim görmüş ve bütün bu sertifikaları başarıyla tamamlamıştır. Mezuniyet tezi İslâm filozofu İbn Haldun hakkındadır.

Lisans eğitimini tamamladıktan sonra 14 Ocak 1974 tarihinden itibaren önce İslâhiye (Gaziantep), sonra da aynı ilin Oğuzeli liselerinde Felsefe - Psikoloji öğretmenliği görevlerinde bulundu. 1977-1978 Öğretim

Yılı'nda Gaziantep Eğitim Enstitüsü'nde " Meslek Dersleri " öğretim elemanı olarak görevlendirildi. Burada "Genel Eğitim", "Eğitim Psikolojisi" ve "Eğitim Sosyolojisi" alanında çalışmalar yaptı. Eğitim Enstitüsü'nden ayrıldıktan sonra Kilis ve Araban Liseleri ile Gaziantep Devrim Lisesi'nde çalıştı. Daha sonra 1984 yılında Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'ne intisap etti.

İslâm Medeniyeti ve Sosyal Bilimler Bölümü'nde özellikle eğitim bilimleri alanında çalışmalar yapıp bu konulardaki çeşitli derslere girmiş olan Yahya Dayanır'ın "Ölçme ve Değerlendirme" ile "Rehberlik" konularında ders notları bulunmaktadır. Son zamanlarda "Eğitime Giriş" konusunda bir çalışma yapmakta idi.

30 Ocak 1992 günü aramızdan ayrılan Yahya Dayanır evli ve beş çocuk babası idi.

YAHYA DAYANIR'IN ARDINDAN

Öğr. Gör. Mustafa KÖK

Her ölümün ardından yazmak zordur, hele de ölüm olayı taze ise ... Çünkü, hakkında yazmak istediğimiz "mevta", diri hâliyle, çoğu zaman canlı, hayat dolu bakışlarıyla karşınıza geçip oturmuş da sizin yazıp çizme gayretinizi istihza ile seyrediyor gibidir. Sanki, "Ne uğraşıyorsun, ben yaşıyorum; bak işte buradayım; beni bir anda nasıl yok farzedersiniz ? Hadi gene sohbet edelim; geçmişten geleceğe uzanıp konuşalım; dertleşelim; hadi söyle, ne var ne yok bakalım ? " der gibidir. O zorladıkça siz kaçır gibisiniz; onun hayali gerçeğe çıkmak istedikçe, siz üzerini örtmek istersiniz. Kabre konulduğunu görmüşseniz hep o anı yaşarsınız; bir takım insanlar telâşla, hem görünür bir telâş ve aceleyle kabrin üzerine toprakları itmekte, kara toprak ise usul usul., kendini iteleyenin telâşına aldırış etmeden mevtanın etrafını sarmakta, "bırakın, o benim işim ! " dercesine gayet soğukkanlı bir şekilde hedefe doğru akmaktadır. Tâki, bir tümsek oluşup, "yeter artık" sesi elleri kürekli insanlara ulaşınca kadar... Artık iş bitmiş, netice hâsıl olmuş, sizin sevdiğiniz, sizin tanıdığınız, sizin halleşip

dilleştiginiz insan ne kadar güzel, ne kadar nazlı, ne kadar fâzıl, ne kadar bilge, ne kadar âlim olsa da, sizin değil artık !... Eğer inaniyorsanız o, Sahipler Sahibi'nindir bundan böyle !.. Gözleri nemli sevdikleri biraz daha oyalanmak, orada kalmak isterler âdeta... Sanki o kadar sevip bağlandıkları kişiyi yalnız bırakıp gitmek istemezler. Ama birileri gelip kollarına girer, şefkatle, merhametle uyarır; acılarına iştirak eder ve gönüllü gönülsüz alıp uzaklaştırırlar oradan. Yavaş yavaş anlamaya başlarlar ki, Hakk hükümünü icra etmiş, duadan gayri yapacak bir şey kalmamıştır artık. Yalnız bıraktığınız hissine kapıldığınız insan, BÜYÜK YALNIZ'a emanet edilmiş ve aslında yalnız kalan sizsiniz ! Çünkü o kendini bir anda ruhlar ordusunun dergâhında bulur; yeni ve ebedî bir hayatın deryasına dalar, mutlak tyının, mutlak güzelin, mutlak doğrunun yaşadığı bir dünyaya adım atmıştır. Bütün yalanlar, bütün yanlışlar, bütün eksik ve aksaklıklar, bütün çirkinlikler iğreti birer dekor kırıntıları gibi geride kalmıştır. Yarını olmayan zamanda, eğer lâyıkسانız, eğer hayırla yâdediliyorsanız, eğer heybenizde deste güller götürmüşseniz bu gidiş düğün gidişidir; bu gidiş bitmez gün gidişidir; zahiri ömrün bitişi, fakat ebedî ömrün gülüşüdür. Siz hâlâ hesap yapın; şu da olsaydı, bu da gerçekleşseydi, ah keşki şu işi de bitirseydim... deyin, o bütün ızâfilikleri bir anda aşmış, bütün basit ölçüleri geride bırakmış, "Benden bu kadar; bundan sonrası sizin ! Hiç ağlayıp sızlamayın! Hem sonra siz bana, benim mukadderatıma mı, yoksa kendi müstakbel mukadderatınıza mı ağlıyorsunuz? Oysa hepimiz biriz ve aynı gerçek çizgisinde eşitiz. Hiç kimsenin kimseye bir nebze imtiyazı yoktur. "Her canlı ölümü tadacaktır !" Tam ve mutlak bir eşitlik içinde... Şekli, yeri ve zamanı ne kadar farklı olursa olsun, hepsinden aynı can, aynı ruh, aynı nefes uçup gidecektir... Falancanın gidişi erken mi oldu, filanca çok mu gençti, şu insandan bir aile, bir millet, hatta bütün insanlık mı yararlanıyor ve daha da yararlanacaktı ? Bütün bunlar sizin iğreti ve ızâfi hesaplarınız... Ben gidişimden memnunum; kalanlar da bırakınız şimdilik kalışlarından memnun olsunlar; ama o mukadder ipi yarın onlar da göğüsleyecekler. Şimdilik herkes kendi yoluna, fakat yarın herkes benim yoluma, hayır hayır hâşâ; O'nun yoluna !.. "Âmennâ !..." deyip tasdik etmekten başka yapacak bir şeyiniz yoktur. Ebediyet duygusu sizi de sarar ve siz, sevdiğiniz kişinin iyiliklerini anmakta teselli ararsınız.

Her sevdiğimiz insanı kaybedişimizin arkasından olduğu gibi Yahya Dayanır arkadaşımızın ardından da yukarıdakine benzer çelişkili duyguları yaşamaktayız. Bir yandan, onu hâlâ yaşıyorcasına etrafımızda görüyoruz, öbür yandan, gerçeği görüp hâaturalar âlemine gönderiyoruz. Ama çoğu zaman o bizi kendi dünyasına çekiyor ve hepimizi mukadder "son"a hazırlıyor âdeta... Bu yönüyle ölümün mürebbi, eğitici ve uyarıcı yüzünü görüyoruz. Basitlikler içerisindeki hayatımıza dönüp bakıyoruz ve diyoruz ki, "Vazgeçilmez sonumuzu göre göre bak şu uğraştığımız şeylere!... Üç günlük dünya, değer mi bütün bu yaptıklarımıza... Filancaya dargınlık, falancaya kızgınlık, kaprisler, ihtiraslar... Yazıklar olsun bize!..." Keşki ölümden hep böyle iyi dersler alarak yaşayabilsek!.. Geride kalanlar ölenin ideallerini paylaşıp; başarımağa vakit bulamadığı hayırlı işlerini, vazifelerini gerçekleştirmeye çalışsa; ümidlerini, gayelerini kuvveden file çıkarsa! Ölüm o zaman eğitici olur...

Yahya Dayanır arkadaşımız, yönelişleri, ümid ve arzuları, idealleri ile örnek bir insandı. Hepimize paylaşacağımız, gerçekleştirmeye çalışacağımız kudsî değerler bıraktı. Oğuz'un Baday Boyu'nun Barak aşiretine mensup olmanın, hâlis Türkmen ağası ve samîni müslüman olmanın vekarıyla, mertliğiyle, cömertliğiyle yaşadı ve bizlere göre erken, ama ilâhî takdire göre tam vakti ve zamanında ebediyete geçüp gitti.

Rahat uyu arkadaşım, ruhun şâd, mekânın cennet olsun!..